

Gilbert Achcar: En palestinsk stat är en hägring

(Ur [Links international journal of socialist renewal](#), 30 juli 2025. Ursprungligen publicerad på arabiska på [Al-Quds al-Arabi](#). Översättning från engelska Göran Källqvist.)

Att fler länder erkänner en hypotetisk enhet kallad "Staten Palestina" är positivt genom den symboliska effekten av att erkänna det palestinska folkets rätt till en stat, en rättighet som större delen av det sionistiska etablissemanget förvägrar det, i synnerhet det extrema högerspektrum som för närvarande styr Israel. Men innebörden och konsekvenserna av detta erkännande varierar kraftigt med tiden.

De länder som erkände Staten Palestina efter att den hade deklarerats av Palestinska nationella rådet i Alger 1988, mot bakgrund av den omfattande folkliga intifadan i de territorier som ockuperades 1967, stödde något som vid den tiden betraktades som en viktig händelse i den palestinska kampens historia. Det var verkligen så den framstod, även om deklARATIONEN i själva verket avledde intifadan från sin ursprungliga inriktning. Yassir Arafat och hans medhjälpare i Palestinska befrielseorganisationen PLO:s ledning försökte sträva efter illusionen om en "självständig palestinsk stat" genom att utnyttja den folkliga energin under en diplomatisk förhandlingsprocess som stöddes av USA. Således följdes deklARATIONEN 1988 omedelbart av Arafats skamliga undergivenhet inför de villkor som Washington påtvingat honom inför förhandlingarna: hans rungande offentliga uttalande att "vi fullständigt och absolut förkastar alla former för terrorism" (upprepat vid en presskonferens i Genève den 14 december 1988).

Icke desto mindre hade förkunnandet av statsstatus vid den tiden karaktären av en trotsig gest och stöddes av de länder som i själva verket stödde att det palestinska folket i de territorier som

ockuperades 1967 hade rätt att befria sig från den sionistiska ockupationen. Sammanlagt 88 länder erkände den nyligen utropade Staten Palestina, inklusive nästan alla arabländer (med undantag för Assadregimen i Syrien, som var en hätsk motståndare till det palestinska ledarskapet), de flesta länderna i Afrika och Asien (med några självklara undantag, som apartheidregimen i Sydafrika, som sedan länge hade varit allierad med Israel), och länderna i Östblocket som dominerades av Sovjetunionen. En påfallande global spricka var att inget land i västblocket, utom Turkiet, vid den tiden erkände Staten Palestina, och det gjorde inte heller något latinamerikanskt land, med undantag för Kuba och Nicaragua, två rebeller mot Washingtons herravälde.

Erkännandena fortsatte efter 1988, och omfattade gradvis resten av länderna i Asien, Afrika – med några få undantag (Kamerun och Eritrea, av motsatta skäl) – och Latinamerika. Den första medlemsstaten i NATO som erkände Staten Palestina – utöver Turkiet och de östeuropeiska stater som tidigare hade befunnit sig i Sovjetunionens intressesfär, och därför erkände den innan de anslöt sig till alliansen – var Island.* Övriga medlemsstater i NATO gjorde inte det förrän Israels folk-mordskrig i Gazaremsan blev uppenbart. Norge, Spanien och Slovenien erkände Palestina 2024, följt av återstående latinamerikanska länder (det senaste var Mexiko i år).

Fram tills dess den franske presidenten förkunnade sin avsikt att formellt erkänna Staten Israel i september, när FN:s generalförsamling samlas, hade alla stormakter i det geopolitiska väst – särskilt USA, Tyskland, Storbritannien, Italien, Japan och Australien – vägrat att göra det, och gör så än idag. De åberopar olika förevändningar, i synnerhet det ytterst hycklande argumentet att ett erkännande skulle kunna hindra fredssträngningarna. [Denna artikel skrevs innan Keir Starmer villkorliga tillkännagivande att Storbritannien också ska erkänna Staten Palestina i september om inte Israel går med på eldupphör och förbättrar situationen i Gaza.] Trycket från allmänheten ökar i samma länder om det pågående folkmordet i Gaza, när brottets avsiktliga natur har nått sin höjdpunkt med den nuvarande organiserade svälten mot Gazas folk. Det kan leda till nya erkännanden och har redan lett till ett ökat tryck på Israel att tillåta livsmedelshjälp till Gazaremsan.

Sanningen är att de som väntade på att Israel skulle genomföra de pågående grymheterna inför hela världens ögon innan de erkände Staten Palestina i första hand försöker dölja att de sedan nästan 60 år underförstått har medverkat i den sionistiska ockupationen av Västbanken och Gazaremsan. Den brittiske premiärministerns och den tyske kanslerns uppvaknande i sista minuten, och deras beslut att delta i Jordaniens och Förenade Arabemiratens luftlandsättning av hjälp till Gazaremsan – en åtgärd som humanitära biståndsorganisationer har fördömt som en meningslös symbolisk gest – förtjänar bara förakt, i synnerhet som de två nämnda NATO-länderna tillhör den sionistiska statens viktigaste militära samarbetsländer efter USA.

Det borde vara uppenbart att de nuvarande ansträngningarna att upprätta en palestinsk stat, som till exempel konferensen i New York som sponsras av Frankrike och Saudiarabien, nu har en helt annan innebörd än vad ett erkännande hade 1988. Det året hade det palestinska folket de bästa politiska förutsättningar det har upplevt sedan Nakba 1948. Intifadan fick internationellt folkligt stöd och orsakade en svår moralisk kris inom det israeliska samhället och militären. Det skapade förhållanden så att det sionistiska Labourpartiet kunde återvända till makten och sluta Osloavtalen med Arafats ledarskap, vilket hade varit otänkbart innan dess, trots att överenskommelsen innebar djupt orättvisa villkor som Yassir Arafat hade godtagit på grund av rena villfarelser.

* Här nämner Achcar felaktigt även Sverige, som erkände Palestina 2014, men då inte var NATO-medlem – öa.

Men det som såg ut som en hypotetisk men uppnåelig stat 1988, och till och med 1993 (trots att Osloprocessen var dömd att misslyckas), är nu mindre realistisk än en hägring i öknen. Kanske en tiondel eller mer av Gazaremsans befolkning har slagits ihjäl, och minst 70% av Gazaremsans byggnader har förstörts, inklusive 84% av byggnaderna i norra delen och 89% av byggnaderna i Rafah (enligt en geografisk undersökning som Hebreiska universitetet i Jerusalem nyligen har genomfört). Så vad är det för sorts palestinsk stat de talar om? De mest generösa av dem tänker sig att den ska styras av Osloavtalen, som ledde till en Palestinsk myndighet under israeliskt förmyndarskap, vars symboliska ”suveränitet” begränsas till mindre än en femtedel av Västbanken, utöver Gaza. Andra föreställer sig en ännu mer begränsad enhet, efter att Israel återerövat större delen av Gazaremsan och de sionistiska bosättningarna på Västbanken utvidgats.

De villkor (Fängelsedokumentet) som det Palestinska nationella samförståndet slog fast 2006 som minimikrav för att upprätta en självständig palestinsk stat – nämligen att den israeliska armén och bosättarna drar sig tillbaka från alla palestinska territorier som ockuperades 1967, inklusive östra Jerusalem; att alla palestinska fångar som Israel håller släpps fria; och att palestinska flyktingar får rätt att återvända och får skadestånd – har förpassats till glömska som ”extremistiska” krav, trots att de ursprungligen ansågs vara minimivillkor som uttryckte en vilja att kompromissa. Sanningen är att varje palestinsk enhet som bortser från dessa grundläggande villkor bara kommer att bli en ny version av det enorma öppna fängelse i 1967 års territorier i vilket den sionistiska staten har spärrat in det palestinska folket, med ett allt mindre geografiskt område och en befolkning som fortsätter att krympa som ett resultat av folkmord och etnisk rensning.